

Bude březen, 80.léta, suchý pastel, papír A4

Jana Švábová

27. 9. 1939 narozena v Náchodě
1954–1957 Gymnázium Náchod
1957–1958 zaměstnána v Národní knihovně v Praze,
studium francouzštiny a španělštiny
1958–1960 Knihovnická škola v Praze,
zaměstnána v Osvětovém domě Praha-západ
v oboru ochotnických divadel a výstavní činnosti
Členkou divadelní společnosti Vagónky Tatra
1962–1965 elévka v souboru Divadla pracujících Most
1965 návrat do Prahy za historikem umění Jiřím Šerých,
působí v divadelních estrádách a v pořadech Mikrofóra
1967–1972 členkou divadelního studia Maringotka
ředitelky Zuzany Kočové; po jeho zrušení věnuje se
kresbě, pastelů, akvarelu, okrajově i keramice,
výtvarnému doprovodu knih a sbírek poezie
1973–1979 deset autorských výstav
1978–2001 se sochařem Mojmírem Preclíkem (GJJ – 8/2014)
v Křištofově údolí u Liberce; 1981 narozena dcera Marie
2009–2012 souborná výstava v Náchodě s reprízou
v Novém Městě na Moravě a v Hvlíčkově Brodě
Počátkem roku 2014 s výtvarnou prací končí
10. 3. 2017 umírá v léčebně ve Zlosyni u Kralup
Marie Preclíková – marie.preclikova@gmail.com
Jan Forman – formanstudio@gmail.com
www.galerie-sumperk.cz

Z cyklu Rozmarýn, 1984, suchý pastel, papír A4

JANA ŠVÁBOVÁ

PASTELY A AKVARELY

4. 4. – 29. 4. 2018

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. DUBNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G
S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Z cyklu Rozmarýn, 1984, suchý pastel, papír A4

Čert a brambory, 1984, suchý pastel, papír A4

Hraniční kámen, 80. léta, suchý pastel, papír A4

V údolí sv. Kryštofa, 80. léta, suchý pastel, papír A4

V srpnu roku 2014 galerie hostila kameninové sochy a sochařsky pevné kresby Mojžíra Preclíka (1931–2001) a letos ho tu střídá životní partnerka, Jana Švábová (1939–2017). Už tehdy jsme si chtěli vypůjčit i její velejemné suché pastely, akvarely a kresby, ale nebylo možné se spolu domluvit. Nebyla na tom zdravotně dobře, výtvarnou práci před časem ukončila a zůstalo tak jenom u výstavy Mojžírovy. Loni v létě jsme se v Praze na její výstavě v Týnské literární kavárně setkali s dcerou Marií a s architektem Janem Formanem, který se o autorčin odkaz obětavě stará a k naší radosti výstavu snadno s oběma domluvili. V příštím roce chystá po deseti letech znovu Jan Kapusta, ředitel galerie v jejím rodném Náchodě velkou retrospektivu, teď už k nedožitým osmdesátinám a zdejší komorní soubor ji tak předznamenává.

Jana byla skvělým samoukem nejen výtvarným, ale už od dětství i nadějnou herečkou, aby se v obojím s léty vypracovala k ryzí profesionalitě. Naposledy hrála v divadle Maringotka, vedeném Zuzanou Kočovou, matkou Jana Buriana, únorového autora galerie. S Jiřím Šerých, historikem umění, který se výrazně podílel na uspořádání díla Bohuslava Reynka, důvěrně poznala Petrkov a vedle jiných básnických sbírek kresbami doprovodila i knihu Suzanne Renaudové s názvem Rozmarýn: výběr z českých lidových písní a balad, přeložených do francouzštiny. Malým formátem, podobnou skromností motivu v náznaku a ve zkratce vyprávěných okamžiků života potkává se zřetelně i s Reynkovou grafikou.

Od konce sedmdesátých let žili dvacet let s Mojžírem v dřevěnici se švestkovým hájkem, jejich přírodní svatyní. Prožili tam šťastné roky naplněné prací a dali život své dceři Marii. Jana jí kreslila rozmývanou tuší a akvarelem „abstrakaté“ bytosti Akvarelců a Akvarelek. V následujících letech pracovala převážně se suchým pastelem v měkkém podání tenké čáry ve volných skvrnách prsty vtíraných tónů kresby, často i poslepu utvářené a někdy i kávou anebo vínem zbarvené. V důvěrném dotýkání se prostých věcí

Modré okno, 80. léta, suchý pastel, papír A4

a jevů v podobě symbolů, zakotvených v poloze kdesi mezi niterně uviděnou krajinou, jejím příběhem a lidským osudem, živou vzpomínkou, pocitem, myšlenkou. To všechno rodilo se jí v čiré radosti a s přirozenou lehkostí. Někdy před rokem 2014 se ale nadobro výtvarně odmlčela a později snad i zapomněla, že byla kdy malířkou. O to větší pozornost si její ohromné maličkosti zaslouží...

Miroslav Koval